

Sygnatura akt II C 992/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Turbiński

Protokolant stażysta Zuzanna Płoszyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) w M. (Malta)

przeciwko A. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6410,98 (sześć tysięcy czterysta dziewięć 98/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1917 (tysiąc dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 992/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 grudnia 2019 roku wniesionym przeciwko A. L., (...) w M. (Malta), reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie kwoty 6.410,98 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

(pozew k.4-6)

Pozwana, reprezentowana przez radcę prawnego, złożyła sprzeciw od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości wskazując, że roszczenie uznaje za bezzasadne oraz nieudowodnione oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana wskazała, że powód nie udokumentował należycie roszczenia, legitymacji biernej i czynnej oraz nie wykazał istnienia roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 8v- 9, pełnomocnictwo k. 9v)

W piśmie z dnia 9 października 2020 roku pozwana zakwestionowała przedstawiony przez powoda dokument „potwierdzenie przelewu” wskazując, że wypłata została dokonana na rachunek bankowy podmiotu trzeciego, a pozwana nie otrzymała żadnych środków. Ponadto, pozwana wskazała, że powód nie wykazał, że pozwana zawarła jakąkolwiek umowę pożyczki z wierzycielem pierwotnym.

(pismo pozwanej k. 109- 109 v.)

Sąd ustalił:

W dniu 31 października 2018 roku (...) sp. z o.o. w W. zawarła z pozwaną umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki wynosiła 6.410,98 zł. Pozwana zobowiązana była nadto do zapłaty prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 1.361,37 zł, stąd całkowita kwota do zapłaty wynosiła 7.772,35 zł. Pożyczka została udzielona na 30 dni (spłata jednorazowa- 1 rata- do dnia 30 listopada 2018 roku).

(umowa pożyczki z dnia 31.10.2018 r., k. 50-79, potwierdzenie przelewu z dnia 16.11.2018 r. – k.80- 81)

W dniu 1 lutego 2019 roku pomiędzy pożyczkodawcą a powodem została zawarta Umowa Cesji Wierzytelności, obejmująca wierzytelność z powyższej umowy.

(Umowa Cesji Wierzytelności k. 82-98)

Pismem datowanym na 5 czerwca 2019 roku pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 6.869,13 zł wynikającej z umowy pożyczki. Ponadto, w piśmie z dnia 5 czerwca 2019 roku, powód zawiadomił pozwaną o przeniesieniu wierzytelności.

(wezwanie do zapłaty k. 99, zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności k.100, potwierdzenie nadania k.101)

W związku z upływem terminu na jaki umowa została zawarta oraz brakiem terminowego uregulowania zobowiązania przez pozwaną, kwota pożyczki stała się wymagalna z dnia 1 grudnia 2018 roku. Na dzień złożenia pozwu tj. 27 grudnia 2019 roku pozwana zalegała ze spłatą kwoty objętej pozwem.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Pod względem prawnym umowa pożyczki zawarta przez strony stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 roku, poz.1083). Zgodnie bowiem z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Jak stanowi art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zawarta pomiędzy stronami umowa odpowiadała powyższemu regulacjom.

Co do okoliczności podniesionych przez pozwaną (wskazanych w sprzeciwie i piśmie z 9 października 2020 roku), to nie stanowiły one zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, w tym sensie, że nie są to okoliczności podważające na gruncie prawa materialnego istnienie wymagalnego roszczenia po stronie powoda, a jedynie wskazanie, że (w ocenie powódki) powód nie udowodnił roszczenia. Pozwana tym samym nie wskazała (skonkretyzowanych) twierdzeń przeciwko twierdzeniom, na których oparto żądanie pozwu. Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Każda ze stron zobowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.). Ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość temu obowiązkowi (tak na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r. w sprawie V CSK 78/14). Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Z drugiej strony powód złożył dokumenty na poparcie swoich twierdzeń. Na potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki powód przedłożył wydruk umowy pożyczki. Dane w nim zawarte są zgodne z danymi pozwanej. Dalej powód przedstawił potwierdzenie zlecenia przelewu opiewające na sumę pożyczki (6.410,98 zł) na rzecz pozwanej z tytułu umowy pożyczki. Pozwana zakwestionowała przedstawiony przez powoda dokument „potwierdzenie przelewu” wskazując, że wypłata została

dokonana na rachunek bankowy podmiotu trzeciego, a pozwana nie otrzymała żadnych środków. Zgodnie z art. 104 § 1 Prawa bankowego (Dz.U.2020.1896 t.j. z dnia 2020.10.28) „Bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje” w konsekwencji powód nie ma możliwości- także w świetle przytoczonego przepisu za pośrednictwem sądu- wykazania, że środki przekazane wpłynęły na konto pozwanej A. L., gdyż bank nie udzielił ani powodowi ani sądowi (w sprawie o zapłatę) informacji o historii rachunku pozwanej. W celu sprostania ciężarowi dowodu powód mógł jedynie przedstawić potwierdzenia przelewu, co uczynił. Jeżeli zatem pozwana zaprzeczyła otrzymaniu środków, powinna przedstawić historię swojego rachunku, obejmującą sporny okres i tym samym wykazać, że nie otrzymała określonej kwoty, czego nie uczyniła. Powód udokumentował także legitymację czynną poprzez przedstawienie potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii Umowy Cesji Wierzytelności z dnia 1 lutego 2019 roku. Pozwana nie podniosła zarzutu niezawierania przedmiotowej umowy pożyczki, nie powołała się na kradzież jej danych osobowych, nie przedstawiła również żadnych okoliczności, w których powód mógł wejść w posiadanie jej danych takich jak PESEL, nr dowodu osobistego czy adres zamieszkania. Zarzut pozwanej, jakoby powód nie wykazał, że pozwana zawarła jakąkolwiek umowę pożyczki z wierzycielem pierwotnym nie jest zarzutem niezawierania umowy pożyczki, a jedynie odnosi się do ciężaru dowodu, któremu powód sprostał- co już wyżej omówiono.

Strona powodowa była uprawniona, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości- stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. W niniejszej sprawie z umowy pożyczki wynikało prawo pożyczkodawcy, które zostało przeniesione w umowie cesji na powoda do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Pożyczka stała się wymagalna w dniu 1 grudnia 2018 roku i od tej daty należne są odsetki.

O kosztach procesu, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu (art. 98 k.p.c.) Pozwana przegrała sprawę w całości, a zatem winna zwrócić powodowi w całości koszty procesu (1.917 złotych: wynagrodzenie pełnomocnika 1.800 złotych, opłata od pozwu 100 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 złotych).